

тегий и совокупности политик управления активами субъекта хозяйствования. В статье дано авторское определение политике управления активами предприятия и выделены шестнадцать ее разновидностей.

Ключевые слова: активы, корпоративная стратегия, стратегические альтернативы, политика управления активами субъекта хозяйствования.

STRATEGIC MATRIX MODEL OF ASSET MANAGEMENT OF ENTERPRISES

I. Repina, Doctor of Economic Sciences,
Associate Professor,
SHEI «Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman»

Abstract. Formalization of existing methods of evaluation of activating effectiveness of economic resources allowed to rationalize the modern methodology and diagnostic tools of the assets of enterprises, which allowed to solve the task of research. The author proposed to consider asset management as a purposeful systematic influence on the factors and conditions that accompany the processes of selection, combination and activation of economic resources, the productive use of their assets as a business entity to obtain the economic benefits of sustainable development and competitiveness of the company in a particular market. The design of the strategic matrix model of asset management businesses, which is based on the strategic options of management of enterprise assets within the basic set of strategies and policies asset management entity. In the article the author's definition of asset management policies and highlighted its sixteen varieties. Due to the strategic matrix model of asset management entities improve the quality and effectiveness of internal management and performance of the assets as a result of specific management decisions.

Keywords: assets, corporate strategy, strategic alternatives, asset management policy of the entity.

Стаття надійшла до редакції 26.09.2014

УДК 658.51:005.21

Смирнов Євген Валерійович*

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ОЦІНЮВАННЯ СТРАТЕГІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Анотація. У статті на тлі порівняння традиційного та інноваційного напрямку в управлінні ресурсами підприємства розкрито логіку і еволюцію категорії «цінність» з її максимізацією для всіх учасників стейкхолдерської взаємодії. Базуючись на різноманітності підходів до оцінки ефективності управління ресурсами підприємства, автором доведено, що поєднання управлінських механізмів контролю над ресурсами та розвитку динамічних здатностей є основою комплексного оцінювання ефективності управління ресурсами підприємства у фінансовій і стратегічній площинах.

* Євген Валерійович Смирнов, ст. викл. кафедри економіки підприємств, ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана», s@edim.ua

|| **Ключові слова:** цінність і вартість підприємства, стейкхолдери, стратегічна ефективність, ренти, динамічні здатності, ресурси підприємства.

Вступ. Досягнення стійкого лідерства країн у сучасному глобалізованому світі відбувається на основі перманентного інноваційного розвитку їх економік і глибокого переосмислення політики управління ресурсами на національному рівні. Зміни управлінських пріоритетів у розвитку інноваційно-інформаційної економіки потребують удосконалення засад управління ресурсами на мікрорівні. Першоосновою інновацій є розвиток динамічних здатностей підприємства; водночас упровадження інформаційних технологій створює додаткові передумови та можливості до посилення контролю підприємства над необхідними для нього ресурсами, що зумовлює скорочення непродуктивних витрат і зміни у функціональній структурі галузей економіки, які сприяють стійкості її розвитку. Відповідно, для забезпечення конкурентоспроможності підприємств об'єктивно необхідним є розробка та впровадження нового концептуального підходу до управління їх ресурсами на основі симбіозу теорій розвитку підприємства, теорій інноваційного підприємництва та теорій управління ресурсами.

Постановка задачі. Ефективно управляти можна лише тим, що можна достовірно виміряти, тому оцінювання є обов'язковою складовою системи управління ресурсами. Враховуючи те, що ресурси — це середовище розвитку підприємства, активною рушійною силою якого є «носії ресурсів» — стейкхолдери підприємства, а управління ресурсами відбувається в напрямку встановлення і підтримання контролю над ними та розвитку динамічних здатностей підприємства, відповідно, досліджуючи процес оцінювання ресурсів, важливо з'ясувати критерії ефективності управління ресурсами підприємства з позицій стейкхолдерського підходу та методичні аспекти досягнення максимальної ефективності управління ресурсами.

Результати. Традиційно критерієм ефективності взаємодії стейкхолдерів є вартість підприємства, про що свідчить аналіз праць сучасних дослідників, зокрема М. Дженсена, Р. Фрімана, М. Кларксона, Д. Мартіна, У. Петті і Дж. Валласа [1—8]. Однак смислове і методичне наповнення показника вартості при цьому суттєво відрізняється, оскільки дослідники по-різному розуміють мету взаємодії стейкхолдерів — носіїв ресурсів. Можна виділити три моделі взаємодії стейкхолдерів: моноцентричну, двуцентричну та поліцентричну. Найрозповсюдженішою в літературі є *моноцентрична модель* взаємодії, яка спрямована на досягнення цілей «центральної» стейкхолдерів — акціонерів підприємства; процес взаємодії при цьому підпорядковується єдиній меті — максимізації вартості акціонерного капіталу. У руслі сучасної тенденції посилення соціальної відповідальності бізнесу виникло розширене трактування максимізації вартості підприємства для акціонерів (*enlightened value maximization*) [1]: врахування інтересів нефінансових стейкхолдерів і, зокрема, їх очікуваного впливу на розвиток підприємства у довгостроковій перспективі впливає на досягнення визначальної мети (тобто, на ту саму максимізацію вартості акціонерного капіталу).

Двуцентрична модель взаємодії стейкхолдерів побудована на виділенні в середовищі підприємства двох центрів (акціонерів і всіх інших стейкхолдерів). Відповідно, ефективна взаємодія носіїв ресурсів підпорядковується одночасно двом рівновеликим цілям: максимізації вартості акціонерного капіталу і соціальної відповідальності; таке бачення представлено у роботах Д. Мартіна, У. Петті і Дж. Валласа [2, 3], яке автори назвали «підходом, заснованим на цінностях» (*value(s)-based*). Наголошується, що максимізація вартості акціонерного капіталу має вод-

ночас забезпечувати максимізацію вартості сукупного капіталу фірми, що, в свою чергу, має вести до максимізації соціального добробуту (social welfare).

Поліцентрична модель взаємодії стейкхолдерів розглядає даний процес як спрямований на задоволення інтересів усіх зацікавлених сторін. Максимізація вартості номінально залишається цільовим критерієм розвитку підприємства, однак змінюється сама сутність вартості — вартість стає «сукупною», «повною», «вартістю для стейкхолдерів» тощо. На таких позиціях стоять Д. Велер (D. Wheeler) і М. Сіланп (M. Sillanpaa), які оперують поняттям сукупної (всеосяжної) вартості фірми (total value creation) [5]. В іншій роботі А. Свендсен (A. Svendsen), Р. Бутільєр (R. Boutilier), Р. Аббот (R. Abbott) і Д. Велер (D. Wheeler) користуються поняттям «вартість з урахуванням відносин зі стейкхолдерами» (business value of stakeholder relationships) [4]. Про повну економічну вартість (entire economic value) говорять С. Ашер (C.C. Asher) і Дж. Махоней (J.M. Mahoney) [6]. Р. Кастаньяукс (R.P. Castaniaux) і С. Хелфарт (C.E. Helfat) досліджують «вартість для стейкхолдерів» (stakeholder value) [7, 8]. У рамках праць прибічників поліцентричної моделі обговорюються принципи та способи оцінювання внеску відносин підприємства з конкретними стейкхолдерами у створення вартості бізнесу (business value of stakeholder's relationships).

Однак у сучасних академічних публікаціях поступово поширюються погляди, які є водночас і результатом розвитку концепції вартості підприємства (VBM), і частковим запереченням її методичної основи — вартісної оцінки. До таких праць належать дослідження М. Крамера, Дж. Поста, Л. Престона, С.А. Попова, Л.Л. Фоміної [9—11]. Ключовим аргументом послідовників цього сучасного погляду на оцінку результатів стейкхолдерської взаємодії є нефінансова мотивація багатьох стейкхолдерів підприємства, при цьому наголошується на тенденції до її посилення у XXI столітті. Вартість при цьому розуміється лише як один з проявів, усталений і звичний спосіб формалізації значно ширшого за своєю сутністю критерію — цінності. На зміну концепції вартості і її максимізації як функції розвитку підприємства поступово приходять концепція максимізації цінності *для всіх* «носіїв ресурсів» — учасників стейкхолдерської взаємодії (рис. 1).

Така зміна концепцій в оцінюванні ефективності стейкхолдерської взаємодії корелює зі зміною сутності ресурсів підприємств (як об'єкту зазначеної взаємодії): «цінність» є вимірником ефективності не лише традиційного напрямку в управлінні ресурсами підприємства (підтримання контролю над ресурсами), але і інноваційного (розвитку динамічних здатностей, значення якого дедалі зростатиме). Становлення категорії «цінність» відповідає загальній тенденції гуманізації економічної науки та інтелектуалізації сутності ресурсів підприємств у XXI столітті.

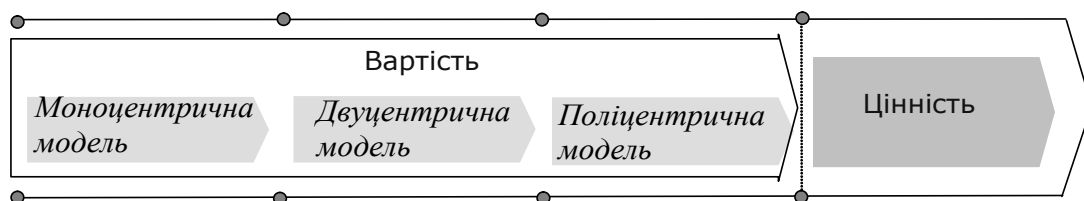

Рис. 1. Еволюція підходів до оцінювання ефективності взаємодії стейкхолдерів ресурсів (складено автором за [1—11])

Здатність ресурсів генерувати цінність для стейкхолдерів, на наш погляд, відповідає поняттю «ефективність управління ресурсами», наповнюючи останнє сучасним

інституціональним змістом. У традиційному визначенні ефективність — це «співвідношення результатів і витрат» [12]. Однак при управлінні ресурсами необхідно оперувати не лише моментними, але і динамічними їх характеристиками: одним з ключових положень «ресурсного підходу», авторами якого є Е. Пенроуз, Д. Річардсон, Дж. Барні, Б. Вернерфельт, Р. Грант, Б. Лоусбі, Р. Рамельт, Д. Тіс [13—16] та ін., в сучасній теорії управління підприємством є те, що «ресурси не можна накопичити водночас: для їх створення необхідним є час». Тобто, час є іманентною характеристикою ресурсу, що, разом з витратами та результатами формує ефективність.

Логічно припустити існування певного максимуму ефективності управління конкретним видом/системою ресурсів на визначений момент часу. Математичною умовою досягнення такого максимуму, виходячи з традиційного визначення ефективності, є мінімізація витрат і максимізація результатів у межах певного часу, при цьому вважається, що підприємство апіорі прагне до найвищої ефективності управління ресурсами.

При цьому ефективність традиційно використовують як категорію фінансового аналізу діяльності підприємства. Динаміку фінансової ефективності управління ресурсами підприємства засвідчуватиме різниця у співвідношеннях фінансових результатів, отримуваних підприємством внаслідок управління ресурсами, і витрат, пов'язаних з цим управлінням, у різні моменти часу. Однак сучасне розуміння ресурсів піднімає управління ними на новий — стратегічний рівень. Відповідно, до традиційного — фінансового — розуміння ефективності ресурсів долучається нове — стратегічне.

Стратегічна ефективність управління ресурсами є вимірником стійкості розвитку підприємства, яка тим більша, чим вищий ступінь контролю підприємства над ресурсами (середовищем власного розвитку) і чим вищий рівень розвитку динамічних здатностей. Результатами досягнення стратегічної ефективності є визначеність перспективних напрямків розвитку підприємства на ресурсній основі (усунення невизначеності) і, відповідно, можливість вчасного запобігання кризовим явищам. До методичних аспектів оцінювання стратегічної ефективності ми повернемося після узагальненого розгляду всієї системи ключових понять ефективності управління ресурсами підприємства.

Звертаючись до концептуальних положень щодо контролю над ресурсами як традиційного напрямку управління ресурсами підприємства і поєднавши їх з вищевикладеними поглядами на максимізацію цінності як критерій ефективності взаємодії стейкхолдерів ресурсів, отримуємо висновок про те, що індикатором ефективності управління підприємства ресурсами є ступінь контролю над ними, і чим він вищий, тим більшу цінність вони генерують. Іншими словами: для максимізації цінності — за умови пріоритетності традиційного напрямку управління ресурсами — необхідно максимізувати ступінь контролю над ресурсами, або — в разі пріоритетності інноваційного напрямку управління ресурсами — розвивати динамічні здатності (рис. 2):

Повертаючись до твердження про існування певного максимуму ефективності управління конкретним видом/системою ресурсів, необхідно осмислити його з позиції, що можливість встановити міру контрольованості будь-чого означає наявність його кінцевої величини, яку можна прийняти за абсолют (100 %) на даний момент часу. Якщо прийняти максимальну ефективність управління ресурсами за абсолют контролю над ними, то, відповідно, *ступінь контролю над ресурсами є співвідношенням досягнутого підприємством і максимального (досяжного за сучасних умов) рівня ефективності управління ресурсами*.

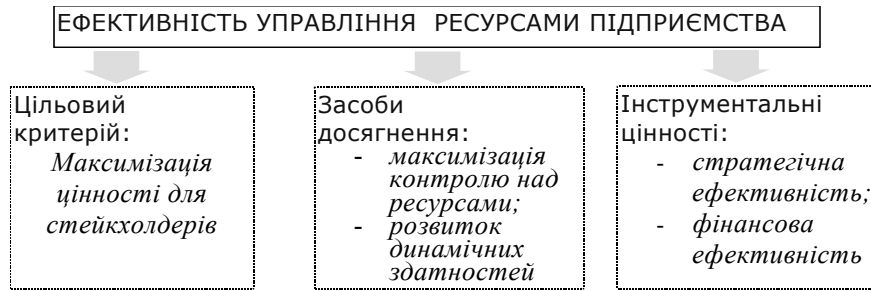

Рис. 2. Ефективність управління ресурсами підприємства: цільовий критерій, засоби досягнення та інструментальні цінності (розробка автора)

Ступінь контролю над ресурсами (представлений радіальною шкалою на рис. 3) можна умовно поділити на дві зони: перша — «зона нормативних прибутків» (невисокий ступінь контролю) дозволяє генерувати цінність на основі нормативних прибутків; друга — зона надприбутків — рент. Тут і далі ми притримуємось розуміння рент як ненормативно високих прибутків, поширеного в сучасній теорії стратегічного управління та класичній ресурсній концепції [17, 18]. Таким чином, після досягнення певної кількісної величини (певного ступеню) контролю над ресурсами якісно змінюється джерело генерування економічних вигод на ресурсній основі.

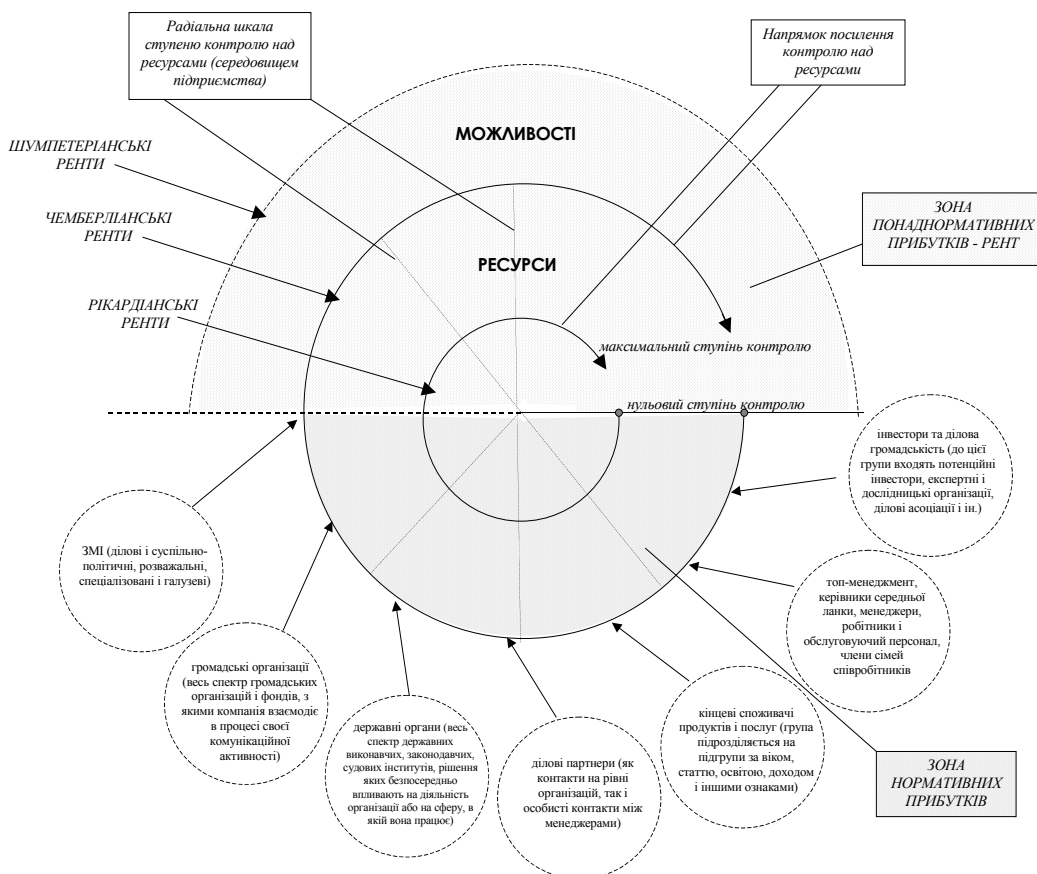

Рис. 3. Концептуальні аспекти ефективного управління ресурсами підприємства (розробка автора)

Виходячи з принципової позиції, що управління ресурсами сполучає в собі посилення контролю над ними і розвиток динамічних здатностей, ренти можливо отримати не лише в результаті досягнення підприємством високого (критичного) ступеню контролю над ресурсами, але і в результаті розвитку динамічних здатностей.

Прагнучи генерувати максимальну цінність, підприємство намагається перейти з зони нормативних прибутків у зону надприбутків — ренти, й можливі два шляхи такого «переходу»: інтенсивний та інерційний. Інтенсивний шлях передбачатиме пошук найкращих ресурсів і контроль над ними (результат — *рікардіанська рента*) — тобто, контроль підприємства не над усім ринком певного ресурсу, а лише над тією його частиною, що дозволяє генерувати найвищу цінність (отримувати максимальну ефективність).

Інтенсивний шлях передбачатиме пошук найкращих ресурсів і контроль над ними (результат — *рікардіанська рента*) — тобто, контроль підприємства не над усім ринком певного ресурсу, а лише над тією його частиною, що дозволяє генерувати найвищу цінність (отримувати максимальну ефективність). Інерційний шлях передбачає абсолютизацію рівня контролю підприємства над ресурсом (наприклад, монополія на видобуток корисних копалин) і встановлення («одноосібно») рівня його максимальної ефективності (тобто, монополізація ринку даного ресурсу, результатом якої є *чемберліанська рента*).

На відміну від *рікардіанської* та *чемберліанської*, *шумпетеріанську* ренти отримують підприємства, що розвивають динамічні здатності і впроваджують проривні інновації. Тобто, шумпетеріанська рента є формою надприбутку, який отримує підприємство внаслідок так званої «інноваційної монополії» — від створення нового продукту, технології, впровадження маркетингових або організаційних інновацій, яких інші підприємства з певних суб'єктивних і об'єктивних причин не можуть скопіювати (патентний захист). Зустрічаються спроби виділити й інші види ренти. Наприклад, Дж. Дайер і Г. Сингх [19] виділяють «відносинні ренти», які виявляються частковим проявом шумпетеріанської ренти, яка, як уже відзначалось, виникає внаслідок інноваційного управління ресурсами — розвитку динамічних здатностей підприємства (в першу чергу репутації).

Сучасний розвиток інформаційних технологій створює додаткові передумови та можливості до посилення контролю підприємств над необхідними їм ресурсами та набуття динамічних здатностей, тому ключовою рисою управління ресурсами дедалі більше стає стратегічна зорієнтованість на отримання надприбутків — ренти і досягнення стійкості розвитку підприємств на ресурсній основі.

Таким чином, отримання ренти як надприбутків є виявом водночас високої фінансової та стратегічної ефективності управління ресурсами підприємства.

Висновки. Повертаючись до методичних аспектів оцінювання стратегічної ефективності, систематизуємо її змістовні ознаки:

по-перше, стратегічна ефективність зумовлюється високим рівнем контролю над ресурсами та рівнем розвитку динамічних здатностей. Відповідно, індикаторами її можна вважати ресурси, які є у підприємства і яких, при цьому немає у конкурентів. У рамках «ресурсного підходу» сформувалась традиція називати ці ресурси «рідкісними» і застосовувати для їх оцінювання такий інструмент, як *VRIO-аналіз*. З аналізу наукового доробку послідовників «ресурсного підходу» можна побачити, що вони оперують переважно *рікардіанськими* рентами. Однак, логічно, що шумпетеріанська рента виникає внаслідок отримання підприємством не просто рідкісного, а унікального ресурсу — інновації. Чемберліанська рента

також виникає внаслідок рідкості певного ресурсу, хоча остання і є наслідком монополізації підприємством ринку певного ресурсу. Це є підставою вважати, що результати VRIO-аналізу засвідчують водночас і рівень контролю підприємства над ресурсами, і рівень розвитку його динамічних здатностей;

по-друге, в результаті високого ступеню контролю над ресурсами і розвитку динамічних здатностей, що, як вже було сказано, призводять до рідкості ресурсів підприємства, останнє отримує конкурентну перевагу. Для визначення рівня розвитку конкурентних переваг підприємства традиційно використовується оцінка конкурентоспроможності.

Таким чином, для об'єктивності оцінювання стратегічної ефективності управління ресурсами підприємств доцільно поєднати методики оцінки конкурентоспроможності з використанням інструментарію VRIO-аналізу.

Саме результати оцінювання за критеріями VRIN (VRIO) на відповідність або невідповідність їм ресурсів і динамічних здатностей підприємства, можна покласти в основу відбору ресурсів, над якими необхідно утримувати та посилювати контроль, і динамічних здатностей, які необхідно розвивати надалі.

Література

1. Jensen M. Value Maximization, Stakeholders Theory, and the Corporate Objective Function // *Journal of Applied Corporate Finance*. 2001. Vol. 14. No. 3. p. 8—21
2. Martin J., Petty W., Wallace J. Value-based Management with Corporate Social Responsibilities. — N.Y.: Oxford University press, 2009. — 259 p.
3. Martin J., Petty W., Wallace J. Shareholder Value Maximization: Is There a Role for Corporate Social Responsibility? // *Journal of Applied Corporate Finance*. 2009a. Vol. 21. No. 2. p. 110—118.
4. Measuring the Business Value of Stakeholder Relationships / Svendsen A., Boutilier R., Abbott R., Wheeler D. Part 1. — Toronto: The Center of Innovation in Management, 2001.
5. Wheeler D., Sillanpaa M. Including the Stakeholders: The Business Case // *Long Range Planning*. 1998. Vol. 31. No. 2. p. 201—210.
6. Asher C.C. Towards a Property Rights Foundation for a Stakeholder Theory of the Firm / C.C. Asher, J.M. Mahoney, J.T. Mahoney // *Journal of Management and Governance*. — 2005. — Vol. 9. — No. 1. — P. 5 — 32.
7. Castaniaux R.P., Helfat C.E. The Managerial Rents Model // *Theory and Empirical Analysis II Journal of management*. 2001. Vol. 27. No. 6. — P. 661—678.
8. Mygind N. Stakeholder Ownership and Maximization // *Corporate Governance*. 2009. Vol. 9. No. 2. — P. 158—174.
9. Попов С.А. От теории стейкхолдеров — к реализации концепции общих ценностей / С.А.Попов, Л.Л. Фомина // *Российское предпринимательство*. — 2013. — № 2 (224). — С. 60—65.
10. Porter M.E., Kramer M. R. 2011. Creating Shared Value // *Harvard Business Review*. — 2011. — Jan.-Feb.
11. Post J.E., Preston L.E., Sachs S. 2002. Redefining the Corporation: Stakeholder Management and Organizational Wealth. Stanford University Press.
12. Демченко А.А. Анализирование понятия эффективности и пути ее повышения / Проблемы розвитку та впровадження систем управління, стандартизації, метрології в регіонах України: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених, аспірантів та студентів за напрямком. — Донецьк: ДонНТУ, 2013. — С. 126—130.
13. Хэмел Г. Стратегическая гибкость / Г. Хэмел, К. Прахалад, Г. Томас, Д. О'Нил: Пер. с англ. — СПб.: Питер, 2005. — 384 с.
14. Андреева Т.Е. К дискуссии о сущности динамических способностей / Т.Е. Андреева, В.А. Чайка // *Вестник С.-Петербургского ун-та*. — 2006. — Сер. 8, Вып. 4. — С. 163—174.

15. Teece D.J. *Dynamic Capabilities and Strategic Management* / Oxford University Press, 2009.
16. Верховская О. Динамические способности фирмы: что необходимо, чтобы они были способностями // Вестник Санкт-Петербургского университета. — 2006. — Серия 8. — Вып. 4. — С. 184.
17. Grant, R. A resource-based perspective of competitive advantage // *California Management Review*, 1991. — P. 33, 114—135.
18. Grant, R. The Knowledge-Based View of the Firm. In Choo and Bontis (Eds.) *The Strategic Management of Intellectual Capital and Organizational Knowledge*, New York: Oxford University Press, 2002. — P. 133—148.
19. Dyer J. H., Singh H. 1998. The relational view: Cooperative strategy and sources of interorganizational competitive advantage // *Academy of Management Review* 23 (4). — P. 660—679.

References

1. Jensen M. Value Maximization, Stakeholders Theory, and the Corporate Objective Function. Tampa FL: *Journal of Applied Corporate Finance*, 2001.
2. Martin J., Petty W. and Wallace J. *Value-based Management with Corporate Social Responsibilities*. NY: Oxford University press, 2009.
3. Martin J., Petty W. and Wallace J. *Shareholder Value Maximization: Is There a Role for Corporate Social Responsibility?* Tampa FL: *Journal of Applied Corporate Finance*, 2009.
4. Svendsen A., Boutilier R., Abbott R. and Wheeler D. *Measuring the Business Value of Stakeholder Relationships*. Toronto: *The Center of Innovation in Management*, 2001.
5. Wheeler D. and Sillanpaa M. *Including the Stakeholders: The Business Case*. Philadelphia PA: *Long Range Planning*, 1998.
6. Asher C.C., Mahoney J.M. and Mahoney J.T. *Towards a Property Rights Foundation for a Stakeholder Theory of the Firm*. NY: *Journal of Management and Governance*, 2005.
7. Castaniaux R.P. and Helfat C.E. *The Managerial Rents Model: Theory and Empirical Analysis*. Bingley: *Journal of management*, 2001.
8. Mygind N. *Stakeholder Ownership and Maximization*. NW: *Corporate Governance*, 2009.
9. Popov S.A. and Fomyna L.L. *Ot teoryy stekholderov — k realizacyy koncepcyy obshhyh cinnostej*. Moscow: *Rossyjskoe predprynimatel'stvo*, 2013.
10. Porter M.E. and Kramer M. R. *Creating Shared Value*. Boston: *Harvard Business Review*, 2011.
11. Post J.E., Preston L.E. and Sachs S. *Redefining the Corporation: Stakeholder Management and Organizational Wealth*. Redwood, CA: *Stanford University Press*, 2002.
12. Demchenko A.A. *Analyzyrovanye ponjatyja efektyvnosty y puty ee povyshenija*. Donec'k: *DonNTU*, 2013.
13. Hemel G., Prahalad K., Tomas G., and O'Nyl D. *Strategycheskaja gybkost'*. S.-Peterburg: *Pyter*, 2005.
14. Andreeva T.E. and Chajka V.A. *K diskussyy o sushhnosty dynamycheskyh sposobnostej*. S.-Peterburg: *Vestnyk S.-Peterburgskogo un-ta*, 2006.
15. Teece D.J. *Dynamic Capabilities and Strategic Management*. Oxford: *Oxford University Press*, 2009.
16. Verhovskaja O. *Dynamycheskye sposobnosty fyrmy: chty neobhodymo, chtoby ony byly sposobnostjami*. S.-Peterburg: *Vestnyk Sankt-Peterburgskogo unyversyteta*, 2006.
17. Grant R. A resource-based perspective of competitive advantage. LA: *California Management Review*, 1991.
18. Grant R. The Knowledge-Based View of the Firm. In Choo and Bontis (Eds.) *The Strategic Management of Intellectual Capital and Organizational Knowledge*. NY: *Oxford University Press*, 2002.
19. Dyer J.H. and Singh H. *The relational view: Cooperative strategy and sources of interorganizational competitive advantage*. — NY: *Academy of Management Review*, 1998.

МЕТОДИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ОЦЕНИВАНИЯ СТРАТЕГИЧЕСКОЙ ЭФФЕКТИВНОСТИ УПРАВЛЕНИЯ РЕСУРСАМИ ПРЕДПРИЯТИЯ

Е.В. Смирнов, ст. преп. кафедры
экономики предприятий
ГВУЗ «Киевский национальный
экономический университет имени Вадима
Гетьмана»

Аннотация. В статье на фоне сравнения традиционного и инновационного направления в управлении ресурсами предприятия раскрыта логика и эволюция категории «ценность» с ее максимизацией для всех участников стейкхолдерского взаимодействия. Основываясь на разнообразии подходов к оценке эффективности управления ресурсами предприятия, автором доказывается, что сочетание управленческих механизмов контроля над ресурсами и развития динамических способностей является основой комплексной оценки эффективности управления ресурсами предприятия в финансовой и стратегической плоскости.

Ключевые слова: ценность и стоимость предприятия, стейкхолдеры, стратегическая эффективность, ренты, динамические способности, ресурсы предприятия.

**METHODOLOGICAL ASPECTS OF EVALUATION
OF THE STRATEGIC EFFECTIVENESS
OF ENTERPRISE RESOURCE MANAGEMENT**

E. V. Smyrnov, senior lecturer of department
of Economy enterprises,
SHEI «Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman»

Abstract. The subject of the article is a set of theoretical, methodological and applied principles for the development of resource theory and evaluating the effectiveness of enterprise resources. Methodological basis of research based on modern theories of corporate governance, taking into account objective changes occurring under the influence of dynamic competitive environment management. The article is a comprehensive study on the theoretical and methodological level processes of enterprise resources based on research of current trends of their activities and simulation development for the future. Due to changes in management priorities of the information-innovation economy should be improved methodological principles of resource management at the enterprise level. Essential foundation of innovation is the development of dynamic capabilities of the enterprise, and the expected result — rent. Efficiency enterprise resources advisable to define two complementary perspectives: financial and strategic. Strategic effectiveness is conditioned by a high level of control over resources and level of development of dynamic capabilities and analyzed by determining the competitiveness factors for resources according to the current settings of world production and considering opportunities to provide competitive advantage in the long term, which is estimated based on VRIO-analysis.

Keywords: value and cost of enterprise, stakeholders, strategic effectiveness, rents, dynamic ability, the company's resources.

Стаття надійшла до редакції 08.10.2014